

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638023488/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Christian var meget musikalsk og havde lært sig selv at spille ganske kjønt paa Orgel. Han var strax villig til at opfylde Begjæringen, og snart klang det mægtige Orgels Toner gennem det store Rum. Kirken frembød et alvorligt Skue i den dæmrende Belysning; der var næsten mørkt oppe i Koret, under de høje Hvælvinger og i Sidegangene. Rustnagerne, der hang paa Muren, traadte i det usikre Lys frem paa en underlig levende Maade og syntes at gribe efter de støvede Faner og de rustne Sværd.

Margrethe følte sig uhyggeligt tilmode, da hun blev ene, og vilde alt forlade Stedet. Da lode faste Trin paa Fliserne og gavede stærkt Gjenlyd fra Hvælvingerne. Margrethe foer forskrækket sammen, som om hun frygtede for, at det var en af de alvorlige Skikkelser, der havde rejst sig fra sin hundredaarige Slummer, og atter vandrede i disse Gange. Den Kommende traadte nu ud i den lysere Deel af Gangen og gik henimod hende. Han bar Uniform, men hun kjendte ham dog strax, det var Knud Sparre.

»Jeg kommer for at sige Dem Farvel,« sagde han. »Jeg gaaer med som Frivillig. Jeg kan ikke blive hjemme. Om et Par Dage gaaer jeg med en Afdeling til Holsteen.«

Margrethe nikkede med Hovedet uden at svare. Efter nogle Øjeblikke sagde hun: »Jeg synes, De har forandret Dem.«

»Jeg troer ogsaa, at jeg har forandret mig,« sagde han. »Jeg synes, at jeg er bleven ældre.«

»Hvorledes det?«

»Jeg har faaet et Maal for Ljvet; naar man har det, bliver man Mand, hvor ung man ellers er. Jeg behøver nu ikke at blive Dem Svar skyldig paa et Spørgsmaal, De gjorde mig engang i Sommer.«

Orglets Toner lode bestandigt om dem, og Belysningen var nu saa svag, at de kun dunkelt kunde see hinandens Ansigtstræk.

»Det Sted, hvor vi mødes, er mere alvorligt end det, hvor vi skiltes,« sagde Margrethe.

»De gamle Tider og Minder faae ligesom Røst,« sagde Knud, »og de nye med,« tilføjede han. »Man mindes om store Navne og store Bedrifter, men man mindes ogsaa om